

[Aksel Larsen.]

mer, at i første omgang er det dem med de helt lave indtægter, der får mærkbare skattelettelse eller sociale kompensationer.

Endelig anker hr. Henry Christensen over det med parcelhusene og forlanger klar besked om det, han har fået klar besked om så ofte. Jeg skal gerne sige, at det er ganske urimeligt at betragte boligen som et skatteobjekt, men det er lige så urimeligt at betragte særlige former for boliger sådan, at ejerne bør gives skattelettelse, at de, der muligvis har de bedste boliger, skal have skattelettelse på andres bekostning; det er jo det forhold, vi har med den form for skattemæssig behandling af parcelhusejerne, som eksisterer, og som flertallet i denne sal ikke alene har tolereret, men videreudviklet, så vi er nået de tilstande, vi er nået. Det kan ikke være rimeligt, at blot fordi man har en bestemt form for bolig, skal man have skattelettelse, og at de, der har en anden form for bolig, skal betale så meget højere skat. Vi må bort fra dette system. Men det er naturligvis også rigtigt, at eftersom det er folketinget, der gennem sin lovgivning har åbnet disse muligheder, så kan man ikke give sig til at straffe parcelhusejerne og sige: I har rettet jer efter landets lov og ret, og derfor skal I nu betale noget mere. Vi må have en endda ret lang afviklingsperiode, og som jeg har sagt under valgkampen — og hr. Henry Christensen ved det — er det så ganske enkelt sådan, at vi drømmer ikke om — jeg går ud fra, at regeringspartiet heller ikke drømmer om det — at sige, at de nuværende parcelhusejere skal straffes. Men vi kan naturligvis overveje, om dette skal fortsætte. Der er blot også det at bemærke til det — og det ved hr. Henry Christensen også — at i medfør af boligforliget, som jeg forstår at hr. Henry Christensens parti modsætter sig bliver revideret til trods for, at alt taler for en revision af det, er parcelhusejernes skattetilsvaret låst fast 8 år frem i tiden. Det er noget, mit parti beklager, men vi kan ikke ændre det. Men jeg forstår ikke, at hr. Henry Christensen, som er vidende om alt dette, nu pludselig drager dette spørgsmål frem og siger: her er noget uklart, må jeg så få besked, må jeg så få lov til at krydsforhøre ministeren.

Og så er der det, som i virkeligheden er hovedargumentet fra den højre side af salen:

at man ikke får den skattelovgivning, man sigtede efter igennem de par år, der har været forhandlet om engrosomsens afløsning af en meroms; man ville have en meroms på alle varer og tjenesteydelser på mindst 10 pct., og hele merprovenuet af den skulle gå til lettelse af indkomstbeskatningen, sådan at forstå, at det skulle være dem, der betaler mest i skat, der skulle have den meste lettelse. Hvis det ikke er meningen med de udtalelser, der er fremkommet, så er der ingen mening i dem, for netop de med de lave mellemindkomster og med de lave indkomster vil få skattelettelse, når denne skattereform bliver virkeliggjort. For det er naturligvis rigtigt, at de, som hidtil mere eller mindre kunne nyde økonomisk godt af det eksisterende virvar i vor skattelovgivning, af fradragsjungleksistens og af skattefradragsreglen, de vil jo nok komme til at betale en mere rimelig skat i forhold til deres indkomst, men det kan vi ikke se at der sker nogen skade ved.

Jeg beklager, hvis jeg har trådt nogen over tærne ved at sammenligne det, der sker nu, med systemskiftet, men jeg kan ikke se, at sammenligningen halter, ud over at der naturligvis er mulighed for, at dette bliver et større systemskifte end det, vi oplevede efter 1901.

Det, der skete, det var, at et eksisterende venstreflertal med støtte af en lille socialdemokratisk gruppe i folketinget fik regeringsmagten; og at den første frugt af dette flertalsskifte eller dette regeringsskifte, blev en ny skattelovgivning, som tog hensyn ikke mindst til landbrugernes skattemæssige interesser, og det er forståeligt, og det var rimeligt.

Det, der sker nu, hvis man vil nøjes med at se på skattereformen, det er, at nu gennemføres der en skattereform, som tager hensyn til lønmodtagernes, det overvældende befolkningsflertals, interesser, og det gøres der jo også, når man effektiviserer skatteligningen, hvorved man i højere grad, end det hidtil har været muligt, sikrer, at folk kommer til at svare skat efter evne, at flest muligt animeres til ikke at glemme indkomster, når de udfylder deres selvangivelse. Det kan da ikke at være at træde nogen for nær, det kan ikke være at begå uretfærdigheder mod nogen, men det er at begå retfærdighed mod dem, som hidtil